Chicagói Nyilatkozat

a Biblia tévedhetetlenségéről

Ortodox nyilatkozat Isten nekünk adott kijelentésének természetéről.[277]

[277] Forrás: http://www.apuritansmind.com/Creeds/ChicagoStatementInerrancy.htm

Tartalomjegyzék

Előszó 110
Összefoglaló 112
Megerősítő és tagadó cikkelyek 113
Magyarázat 116
A. Teremtés, kijelentés, ihletettség 116
B. Tekintély: Krisztus és a Biblia 117
C. Tévedhetetlenség, hibátlanság, magyarázat 117
D. Kételkedés és kritika 118
E. Továbbadás és fordítás 119
F. Tévedhetetlenség és hibátlanság 119

Előszó[278]

A Szentírás tekintélye kulcskérdés a keresztyén egyház számára mind a jelen, mind minden korban. Azok, akik megvallják a hitüket Jézus Krisztusban, mint Úrban és Megváltóban, felszólíttatnak arra, hogy mutassák be tanítványi mivoltuk valódiságát az Isten írott Ígéje iránti alázatos és hűséges engedelmességgel. Eltérni a Szentírástól hitben, vagy viselkedésben hűtlenség a Mesterünkkel szemben. A Szentírás teljes igazságának és megbízhatóságának elismerése szükséges ahhoz, hogy tekintélyét teljes mértékben felfogjuk, és kellőképpen valljuk.

Az alábbi nyilatkozat újra kimondja a Szentírás eme tévedhetetlenségét, világossá téve, miképpen értjük mi ezt, és int a tagadása ellen. Meg vagyunk arról győződve, hogy a Szentírás tévedhetetlenségének tagadása annyi, mint Jézus Krisztus és a Szentlélek bizonyságtételének félreállítása, és annak az engedelmességnek a megtagadása Isten saját Ígéjével szemben, ami a keresztyén hit jele. Időszerű kötelességünknek tekintjük ezt a nyilatkozatot tenni a tévedhetetlenség igazságától való, a keresztyén testvéreink között tapasztalható legutóbbi elhajlások, valamint a jelen tanításnak a világban megfigyelhető általános félreértésének fényében.

Ez a nyilatkozat három részből: egy összefoglalóból, a megerősítő és tagadó cikkelyekből, és az ehhez csatolt magyarázatból áll. Azok, akik aláírták az összefoglalót és a cikkelyeket, ki akarják fejezni a saját, a Szentírás tévedhetetlenségével kapcsolatos meggyőződésüket, továbbá s e tanítás növekvő megbecsülésére és megértésére akarják buzdítani és felhívni egymást, és az összes keresztyént. Elismerjük a rövid, intenzív konferencia során elkészített dokumentum korlátait, és nem javasoljuk, hogy ezt a Nyilatkozatot hitvallásként kezeljék. Mégis örülünk a meggyőződésünk erősödésének az együttes beszélgetések során, és azért imádkozunk, hogy az általunk aláírt Nyilatkozatot a mi Istenünk dicsőségére használják fel az egyház megreformálásában annak hitében, életében és küldetésében.

Ezt a Nyilatkozatot nem a civakodás, hanem az alázat és a szeretet lelkületével ajánljuk, amit Isten kegyelméből javaslunk kezelni minden jövőbeli, az általunk elmondottakból kialakuló párbeszédben. Örömmel elismerjük, hogy sokan, akik tagadják a Szentírás tévedhetetlenségét, nem mutatják ennek a tagadásnak a következményeit hitük és viselkedésük további részében, s tudatában vagyunk annak, hogy akik megvallják ezt a

---

[278] A „Chicagói Nyilatkozatot a Biblia tévedhetetlenségéről” az evangelikál vezetők a chicagói Hyatt Regency O'Hare szállodában 1978 őszén tartott nemzetközi csúcskonferenciáján fogadták el. Ez a kongresszust a Bibliai Tévedhetetlenség Nemzetközi Tanácsa szponzorálta. A Chicagói Nyilatkozatot majdnem 300 ismert evangelikál tanító írta alá, közöttük James Boice, Norman L. Geisler, John Gertsner, Carl F. H. Henry, Kenneth Kanzer, Harold Lindsell, John Warwick Montgomery, Roger Nicole, J. I. Packer, Robert Preus, Earl Radmacher, Francis Schaeffer, R. C. Sproul, és John Wenham.

A Bibliai Tévedhetetlenség Nemzetközi Tanácsa 1988-ban oszlott fel, miután elfogadtak három jelentős nyilatkozatot: egyet a Biblia tévedhetetlenségéről 1978-ban, egyet a bibliai hermeneutikáról 1982-ben, s egyet a Biblia alkalmazásáról 1986-ban. A jelen szöveg, mely tartalmazza a BTNT Előkészítő Bizottsága által írt „Előszót”, plusz az „Összefoglalót”, a „Megerősítő és tagadó cikkelyeket” és az ehhez kapcsolt „Magyarázatot”, teljes egészében megjelentette Carl F. H. Henry a *God, Revelation and Authority* című könyve 4. kötetében (Waco, TX: Word Books, 1979), a 211-219. oldalakon. A tizenkilenc helyeslő és tagadó cikkely rövid bevezetővel megjelent Norman L. Geisler és William E. Nix *A General Introduction to the Bible* című könyvében (Chicago: Moody Press, 1986) a 181.-185. oldalakon. Ezekhez a cikkelyhez hivatalos kommentárt R. C. Sproul írt az *Explaining Inerrancy: A Commentary* (Oakland, California, 1980) című könyvében. Norman Geisler pedig az *Inerrancy* (Grand Rapids, Zondervan, 1980) című kiadványban adta közre az 1978-as konferencia fő felszólalásait.

A jelen Nyilatkozatban használt egyes fogalmak magyarázata megtalálható az 1982-es, a bibliai hermeneutikával kapcsolatos nyilatkozatban..

tanítást, gyakran megtagadják azt az életükben azzal, hogy elmulasztják gondolatainkat és cselekedeteinket, hagyományainkat és szokásainkat ténylegesen alávetni az isteni Ígének.

Felhívunk mindenkit, hogy válaszoljon erre a Nyilatkozatra, akik okát látják a Szentírással kapcsolatos kijelentéseinek a megváltoztatására magának a Szentírásnak a világossága által, melynek a tévedhetetlen tekintélyéről azt tartjuk, amit mondunk. Nem állítunk személyes tévedhetetlenséget az általunk tett bizonysággal kapcsolatosan, s hálásak leszünk minden segítségért, mely lehetővé teszi az Isten Ígéjével kapcsolatos jelen bizonyságtétel megerősítését.

Összefoglaló

I. Isten, Aki Maga az Igazság és csak igazságot szól, azért ihlette a Szentírást, hogy általa jelentse ki Magát a bukott emberiségnek Jézus Krisztuson, mint Teremtőn és Úron, Megváltón és Bírón keresztül. A Szentírás Isten bizonyságtétele Önmagáról.

II. Az emberek által az Ő Lelke felügyelete alatt írott Szentírás, mint Isten saját Ígéje, tévedhetetlen isteni tekintéllyel rendelkezik minden általa érintett dologban. Úgy kell hinnünk benne, mint Isten tanításában mindenben, amit kijelent; úgy kell engedelmeskednünk neki, mint Isten parancsának mindenben, amit megkövetel; úgy kell magunkhoz ölelni, mint Isten zálogát mindenben, amit megígér.

III. A Szentlélek, a Szentírás isteni Szerzője egyszerre hitelesíti azt a számunkra az Ő belső bizonyságtételével, és nyitja meg elménket a jelentésének megértéséhez.

IV. Teljesen és verbálisan Istentől adatottként a Szentírás minden tanításában mentes a hibáktól és a tévedésektől: nem kevésbé az Istennek a teremtésben megtett cselekedeteiről, a világtörténelem eseményeiről, valamint a saját irodalmi, Istentől származó eredeteiről általa mondottakban, mint az Istennek az egyének életében megnyilvánuló üdvözítő kegyelméről tett bizonyságtételében.

V. A Szentírás tekintélye elkerülhetetlenül károsodik, ha ezt a teljes isteni tévedhetetlenséget bármi módon figyelmen kívül hagyjuk, vagy a Biblia sajátjával ellentétes igazságról alkotott nézettel tesszük viszonylagossá. Az efféle elhajlások jelentős veszteséget jelentenek mind az egyénnek, mind az egyháznak.

Megerősítő és tagadó cikkelyek

1. cikkely:

Állítjuk, hogy a Szentírást Isten hiteles Ígéjeként kell fogadni.

Tagadjuk, hogy a Szentírás a tekintélyét az egyháztól, a hagyományoktól, vagy bármely más emberi forrásból nyeri.

2. cikkely:

Állítjuk, hogy a Szentírás a legfelsőbb rendű írott mérce, mellyel Isten megköti a lelkiismeretet, az egyház tekintélye pedig alá van vetve a Szentírás tekintélyének.

Tagadjuk, hogy az egyházi hitvallások, zsinatok, vagy kinyilatkoztatások a Biblia tekintélyénél nagyobb, vagy azzal egyenlő tekintéllyel rendelkeznek.

3. cikkely:

Állítjuk, hogy az írott Íge egészében Isten által adott kijelentés.

Tagadjuk, hogy a Biblia pusztán csak bizonyságtétel a kijelentéshez, vagy csak a találkozás során válik kijelentéssé, vagy hogy érvényessége az emberek reagálásától függ.

4. cikkely:

Álltjuk, hogy Isten, Aki az emberiséget a Maga képmására teremtette, a nyelvet használta a kijelentés eszközeként.

Tagadjuk, hogy az emberi nyelv a teremtményi mivoltunk folytán olyannyira korlátozott, hogy ez alkalmatlanná tenné az isteni kijelentés közvetítésére. Továbbá azt is tagadjuk, hogy az emberi kultúra és nyelv bűn miatti megromlása meghiúsította Isten ihlető munkáját.

5. cikkely:

Állítjuk, hogy Isten kijelentése a Szentírásban progresszív volt.

Tagadjuk, hogy a későbbi kijelentés, mely betöltheti a korábbi kijelentést, azt valaha is helyesbítené, vagy annak valaha is ellentmond. Továbbá azt is tagadjuk, hogy bármiféle normatív kijelentés adatott volna Az Újszövetség könyveinek lezárása óta.

6. cikkely:

Állítjuk, hogy az egész Szentírás, valamint annak minden egyes része egészen az eredeti szavainak szintjéig isteni ihletés által adatott.

Tagadjuk, hogy a Szentírás ihletettsége helyesen állítható az egészéről a részei nélkül, vagy egyes részeiről az egésze nélkül.

7. cikkely:

Állítjuk, hogy az ihletettség olyan munka volt, melyben Isten emberi szerzőkön keresztül az Ő Lelkével adta nekünk az Ő Ígéjét. A Szentírás eredete isteni. Az isteni ihletés módszere jórészt titokban marad előttünk.

Tagadjuk, hogy az ihletettség leredukálható emberi intuícióra, vagy a tudat bármiféle felfokozott állapotaira.

8. cikkely:

Állítjuk, hogy Isten az ihletés munkájában hasznosította az Általa kiválasztott és felkészített írók konkrét személyiségét és irodalmi stílusát.

Tagadjuk, hogy Isten elnyomta ezen írók személyiségét, mikor leíratta velük az Általa választott szavakat.

9. cikkely:

Állítjuk, hogy az ihletés, noha nem részesített mindentudásban, garantálta az igaz és megbízható kifejezését minden dolognak, amikről a Biblia szerzői felindíttattak, hogy beszéljenek és írjanak.

Tagadjuk, hogy eme szerzők véges mivolta, vagy hamissága szükségszerűen, vagy bármi más módon torzulást, vagy valótlanságokat vitt be Isten Ígéjébe.

10. cikkely:

Állítjuk, hogy az ihletettség a szó szoros értelmében csak a Szentírás eredeti kéziratairа vonatkozik, amelyek Isten gondviselése folytán nagy pontossággal kideríthetőek a hozzáférhető kéziratokból. Azt is állítjuk, hogy a Szentírás másolatai és fordításai is Isten Ígéjét képezik abban a mértékben, amennyire hűségesen adják vissza az eredetit.

Tagadjuk, hogy a keresztyén hit bármely lényeges elemét befolyásolná az eredeti kéziratok hiánya. Azt is tagadjuk, hogy ezek hiánya a Biblia tévedhetetlenségét érvénytelenné, vagy lényegtelenné teszi.

11. cikkely:

Állítjuk, hogy az isteni ihletéssel adott Szentírás tévedhetetlen, így nagyon távol áll attól, hogy félrevezetne minket: igaz és megbízható minden dologban, amiről beszél.

Tagadjuk, hogy lehetséges lenne a Biblia számára egyszerre tévedhetetlennek és hibásnak lenni az állításaiban. A tévedhetetlenség és a hibátlanság megkülönböztethető, de el nem választható.

12. cikkely:

Állítjuk, hogy a Szentírás egészében tévedhetetlen, mentes minden hamisságtól, csalástól, vagy megtévesztéstől.

Tagadjuk, hogy a Biblia tévedhetetlensége és hibátlansága csak a lelki, vallási, vagy a megváltással kapcsolatos dolgokra korlátozódik, de ez nem vonatkozik a történelem és a tudomány területéhez tartozó állításaira. Azt is tagadjuk, hogy a Föld történetével kapcsolatos tudományos hipotézisek alkalmasan felhasználhatók a Szentírásnak a teremtéssel és az özönvízzel kapcsolatos állításainak a megcáfolására.

13. cikkely:

Állítjuk a tévedhetetlenség, mint teológiai fogalom használatának helyességét a Szentírás teljes megbízhatóságának vonatkozásában.

Tagadjuk, hogy helyes a Szentírást az igazság és a tévedés olyan mércéi szerint kiértékelni, melyek a használatától, vagy céljától idegenek. Azt is tagadjuk, hogy a tévedhetetlenséget cáfolják a Biblia olyan jelenségei, mint a modern technikai pontosság hiánya, a nyelvtan, vagy a helyesírás szabálytalanságai, a természet megfigyelésen alapuló leírásai, a beszámolók a tévedésekről, a túlzó kijelentések és a kerekített számok, illetve a helyi mértékegységek használata, az eltérő témaválasztások a párhuzamos beszámolókban, vagy a kötetlen idézetek felhasználása.

14. cikkely

Állítjuk a Szentírás egységét és belső következetességét.

Tagadjuk, hogy a feltételezett hibák és eltérések, melyeket még sikerült megmagyarázni, sértik a Biblia igazsággal kapcsolatos állításait.

15. cikkely:

Állítjuk, hogy a tévedhetetlenség tantétele a Bibliának az ihletettséggel kapcsolatos tanításán alapszik.

Tagadjuk, hogy Jézus tanításait a Szentírásról elvethetjük az Ő emberi mivoltára, vagy annak bármely természetes korlátjára való hivatkozással.

16. cikkely:

Állítjuk, hogy a tévedhetetlenség tantétele szerves részét képezte az egyház hitének a története során mindvégig.

Tagadjuk, hogy a tévedhetetlenség tantételét a skolasztikus protestantizmus agyalta ki, vagy hogy az válaszreakció lenne a negatív bibliakritikára.

17. cikkely:

Állítjuk, hogy a Szentlélek tesz bizonyságot a Szentírásról, ezáltal biztosítván a hívőket Isten írott Ígéjének a megbízhatóságáról.

Tagadjuk, hogy a Szentlélek eme bizonyságtétele a Szentírástól elszigetelten, vagy azzal ellentétesen működne.

18. cikkely:

Állítjuk, hogy a Szentírás szövegét nyelvtani-történelmi exegézissel kell magyarázni, számításba véve irodalmi formáit és eszközeit, továbbá hogy a Szentírásnak kell a Szentírást magyaráznia.

Tagadjuk a szöveg bármiféle kezelésének, vagy a mögötte álló források olyan kutatásának törvényességét, ami annak relativizálásához, történelmi hitelességének megkérdőjelezéséhez, a tanításainak figyelmen kívül hagyásához, vagy a szerzőséggel kapcsolatos állításainak elvetéséhez vezet.

19. cikkely:

Állítjuk, hogy a Szentírás teljes tekintélyének, tévedhetetlenségének és hibátlanságának a megvallása létfontosságú a lélek számára a keresztyén hit egészének megértéséhez. Azt is állítjuk, hogy az efféle megvallásnak el kell vezetnie a Krisztus képmásával való egyre nagyobb hasonlóságra.

Tagadjuk, hogy az efféle megvallás szükséges az üdvösséghez. Azt is tagadjuk azonban, hogy a hibátlanság elvethető súlyos következmények nélkül mind az egyénre, mind az egyházra nézve.

Magyarázat

A tévedhetetlenség tantételét a Szentírásnak az Önmagáról szóló kiterjedtebb tanítások szövegkörnyezetébe kell állítani. Ez a magyarázat felvázolja azt a tanítást, melyből az Összefoglalót és a Cikkelyeket kialakítottuk.

A. Teremtés, kijelentés, ihletettség

Isten, Aki mindent az Ő teremtő szavaival formált és mindent az Ő rendelésének Ígéjével tart fenn, az emberiséget a Maga képmására alkotta az életre Vele fennálló közösségben az Istenségen belüli szeretetkapcsolat örökkévaló közösségének mintájára. Isten képmásának hordozójaként az embernek hallgatnia kellett Isten hozzá szóló Ígéjére, és a hódoló engedelmesség örömével kellett arra válaszolnia. Az Istennek a teremtés rendjében és az abban zajló eseménysorozatokban megnyilvánuló önfeltárása mellett az emberi lények Ádámtól kezdve kaptak Tőle verbális üzeneteket akár közvetlenül, amiképpen erről a Szentírásban olvasunk, akár közvetve, maga a Szentírás részének, vagy egészének formájában.

Mikor Ádám elbukott, a Teremtő nem vetette alá az emberiséget a végítéletnek, hanem üdvösséget ígérvén elkezdte Önmagát Megváltóként kijelenteni az Ábrahám családjára összpontosuló, valamint a Jézus Krisztus életében, halálában, feltámadásában, a mostani mennyei szolgálatában és a megígért visszatérésében kicsúcsosodó történelmi eseménysorozatban. Ezen a kereten belül Isten időről időre szólta az ítélet és a kegyelem, az ígéret és a parancsolat Ígéit a bűnös emberi lényeknek, így vonván bele őket a kölcsönös elkötelezettség Közte és közöttük fennálló szövetségi kapcsolatába, melyben Ő a kegyelem ajándékaival áldja meg őket, míg ők válaszul hódolattal áldják Őt. Mózes, akit Isten közbenjáróként használt a szavainak eljuttatására az ő népéhez a kivándorlás idején, áll ama próféták hosszú sorának elején, akiknek szájába és írásaiba adta Isten az Ő Ígéit Izrael szabadulására. Isten célja az üzenetek eme egymásutániságával az Ő szövetségének fenntartása volt, melyben megismertette az Ő nevét – vagyis az Ő természetét –, valamint az Ő akaratát a népével a jelenre és a jövőre vonatkozó előírások és célok tekintetében egyaránt. Az Istentől szóló próféták eme vonala Jézus Krisztusban, Isten megtestesült Ígéjében, Aki Maga is próféta – több mint próféta – volt, valamint az első keresztyén generáció apostolaiban és prófétáiban jutott a végére. Mikor Isten végső és legfelsőbb rendű üzenetét, a világhoz szóló Ígéjét Jézus Krisztusról az apostolok elmondták és megmagyarázták, a kijelentésszerű üzenetek sora véget ért. Ettől kezdve az egyháznak a szerint kellett élnie és ismernie Istent, amit addig elmondott, mégpedig minden időre mondott el.

A Sínai-hegynél Isten kőtáblákra írta fel a szövetségének feltételeit az Ő tartós tanúbizonyságaként és a maradandó hozzáférhetőség végett. A prófétai és apostoli kijelentés korszakaiban arra indított embereket, hogy írják le a nekik és rajtuk keresztül adott üzeneteket együtt az arról szóló ünnepélyes feljegyzésekkel, ahogyan a népével bánt, valamint a szövetségi élettel kapcsolatos erkölcsi megjegyzésekkel, s a dicséret és a szövetségi kegyelemért mondott imák formáival. Az ihletettség teológiai valósága a bibliai dokumentumok létrejöttében megfelel az elhangzott próféciáknak: jóllehet az emberi személyiségjegyek kifejeződtek abban, amit leírtak, a szavak mégis isteni módon lettek megalkotva. Így amit a Szentírás mond, azt Isten mondja: a Szentírás tekintélye Isten tekintélye, mert Ő a végső Szerzője. Ő adta a Szentírást a kiválasztott és felkészített emberek elméin és szavain keresztül. Akik szabadon és hűséggel szóltak Istentől úgy, amiképpen a Szentlélek vezette őket (1Pt1:21). A Szentírást Isten Ígéjének kell elfogadni isteni eredetének következtében.

B. Tekintély: Krisztus és a Biblia

Jézus Krisztus, Isten Fia, Aki a testté lett Íge, a mi Prófétánk, Papunk és Királyunk, a végső Közvetítője Istennek az emberhez szóló közlendőinek, miután Ő Isten kegyelmi ajándékainak összessége. Az általa adott kijelentés több volt, mint szóbeli: jelenlétével és cselekedeteivel is kijelentette az Atyát. Szavai mégis döntő fontosságúak voltak, mert Ő Isten volt, Aki az Atyáról beszélt, s az Ő szavai fognak megítélni minden embert az utolsó napon.

Megprófétált Messiásként Jézus Krisztus a Szentírás központi témája. Az Ószövetség Rá tekintett előre, az Újszövetség az Ő első eljövetelére tekint vissza és a második eljövetelére tekint előre. A kanonikus Szentírás isteni ihletésű, ezért ez a normatív bizonyságtétel Krisztusról. Semmiféle írásmagyarázat nem fogadható tehát el, aminek nem a történelmi Krisztus a fókuszpontja. A Szentírást annak kell tekinteni, ami valójában – az Atya bizonyságtételének a megtestesült Fiúról.

Látható, hogy az Ószövetség már véglegesíttetett Jézus korában. Az Újszövetség kánonja is hasonló módon le van most zárva, mivel újabb apostoli bizonyságot nem lehet tenni a történelmi Krisztusról. Új kijelentés nem adatik (külön a létező kijelentés Lélek általi magyarázatától) mindaddig, amíg Krisztus el nem jön ismét. A kánon elvben isteni ihletéssel jött létre. Az egyház dolga az Isten által teremtett kánon felismerése volt, nem a sajátjának a kiagyalása.

A „kánon” szó, ami szabálymértéket jelent, a tekintély mutatója, ami jogot jelent az uralkodásra és felügyeletre. A tekintély a keresztyénségben Istené az Ő kijelentésében, ami egyrészről jelenti Jézus Krisztust, az élő Íget, másrészről a Szentírást, az írott Íget. Krisztus és a Szentírás tekintélye azonban egy és ugyanaz. Krisztus a mi Prófétánkként tett arról bizonyságot, hogy az Írás fel nem bontható. Papunkként és Királyunkként földi életét a törvény és a próféták betöltésének szentelte, sőt meg is halt a messiási próféciák szavainak megfelelően. Így amiképpen a Szentírást a Róla és az Ő tekintélyéről szóló bizonyságtételnek tekintette, úgy tett Ő is bizonyságot a Szentírás tekintélyéről azzal, hogy alávetette Önmagát neki. Ahogyan fejet hajtott Atyjának az Ő Bibliájában (a mi Ószövetségünkben) szereplő utasításai előtt, úgy követeli meg ezt a tanítványaitól is, de nem a Róla szóló apostoli tanúbizonyságtól elszigetelődve, hanem azzal összhangban, mely bizonyságot Ő ihletett a Szentlélek Általa megadott ajándékával. Így a keresztyének azzal mutatják magukat Uruk hűséges szolgáinak, ha meghajolnak a prófétai és apostoli írások utasításai előtt, melyek együttesen alkotják a mi Bibliánkat.

Egymás tekintélyét hitelesítve Krisztus és a Szentírás egybeolvadnak és a tekintély közös forrását képezik. A biblikusan magyarázott Krisztus, és a Krisztus-központú, Krisztust hirdető Biblia ebből az álláspontból indulnak ki. S ahogyan az ihletés tényéből következtetünk arra, hogy amit a Biblia mond, azt Isten mondja, így a Jézus Krisztus és a Szentírás közötti kijelentett kapcsolatból ugyanúgy azt is kimondhatjuk, hogy amit a Szentírás mond, azt Krisztus mondja.

C. Tévedhetetlenség, hibátlanság, magyarázat

A Szentírást, mint Isten ihletett Íge jét, mely hitelesen tesz bizonyságot Jézus Krisztusról, joggal nevezhetjük „tévedhetetlennek” és „hibátlannak”. Ezeknek a tagadó fogalmaknak speciális értékük van, mert konkrétan bebiztosítanak döntő pozitív igazságokat.

A „tévedhetetlen” azt a tulajdonságot jelöli, hogy sem félrevezető, sem félrevezetett, s így biztosítja kategorikus fogalmakban azt az igazságot, miszerint a Szentírás bizonyos, biztos és megbízható szabály és vezető minden dologban.

Hasonlóképpen a „hibátlan” azt a tulajdonságot jelöli, hogy mentes minden tévedéstől, vagy hibától, s így biztosítja azt az igazságot, miszerint a Szentírás teljes mértékben igaz és megbízható minden állításában.

Állítjuk, hogy a kanonikus Szentírást mindig azon az alapon kell magyarázni, hogy tévedhetetlen és hibátlan. Azonban annak meghatározása során, hogy mit állít az Istentől tanított szerző az egyes oldalakon a leggondosabb figyelemmel kell lennünk állításaira és jellemére, mint emberi alkotásra. Az ihletés során Isten felhasználta az ő tollforgatója környezetének kultúráját és szokásait, azt a miliőt, amit Isten felügyel az Ő szuverén gondviselésével. Másként képzelni félreértelmezés.

A történelmet tehát történelemként, a költészetet költészetként, a túlzó és jelképes kifejezéseket túlzó és jelképes kifejezésekként kell kezelnünk, s az általánosítást és a közelítést is annak, amik. Ügyelnünk kell az irodalmi szokásokban mutatkozó különbségekre is a bibliai idők és a saját korunk között, mert például a nem kronológiai sorrendben történő elbeszélés és a pontatlan idézet szokásos és elfogadott volt abban a korban, és nem sértette az elvárásokat. Ezért nekünk sem szabad ezeket a dolgokat hibáknak tekinteni, ha találkozunk velük a Biblia szerzőinél. Mikor valamely konkrét dologgal kapcsolatosan a totális pontosságot nem várták el, és ez nem is volt cél, akkor nem hiba, ha nem érték el. A Szentírás nem abban az értelemben hibátlan, hogy a modern mércék szerint abszolút pontos, hanem abban, hogy igazolja állításait és eléri a szóban forgó igazság ama mértékét, amire a szerzői törekedtek.

A Szentírás szavahihetőségét nem cáfolják meg a benne megjelenő nyelvtani, vagy helyesírási szabálytalanságok, a természet tüneményeinek leírásai, a hamis állításokról szóló beszámolók (például, a Sátán hazugságai), vagy az egyes igeszakaszok közötti látszólagos ellentmondások. Nem helyes a Szentírás úgynevezett „tüneményét” szembeállítani magának a Szentírásnak a tanításával. A látszólagos következetlenségeket nem szabad figyelmen kívül hagyni. Ezek megoldása, ahol meggyőzően kideríthető, a hitünket fogja bátorítani, s ahol pedig a meggyőző megoldás most csak küszöbön áll, ott jelentős tisztelettel viseltetünk Isten iránt, ha bízunk az Ő kijelentésében, hogy az Ő Ígéje igaz, függetlenül ezektől a látszatoktól, és fenntartjuk abbéli meggyőződésünket, hogy egy napon majd mindegyikről kiderül: illúziók voltak csupán.

Miután a Szentírás egyetlen isteni elme alkotása, a magyarázatának meg kell maradnia a Szentírás analógiájának korlátain belül, s tartózkodni kell azoktól a feltevésektől, melyek valamely bibliai igehelyet egy másikkal helyesbítenek akár a progresszív kijelentés, akár az ihletett író elméjének tökéletlen megvilágosítása nevében.

Jóllehet a Szentírás sehol nincs a kultúrához kötve abban az értelemben, hogy a tanítása nélkülözné az egyetemes érvényességet, néha kulturálisan feltételes a konkrét időszak szokásainak és elfogadott nézeteinek megfelelően, így alapelveinek alkalmazása ma más cselekvésfajtát tesz szükségessé.

D. Kételkedés és kritika

A reneszánsz, de különösen a felvilágosodás óta olyan világnézetek alakultak ki, melyek magukban foglalják a kételkedést az alapvető keresztyén tantételeket illetően. Ilyen az agnoszticizmus, mely tagadja Isten megismerhetőségét, a racionalizmus, mely tagadja az Ő felfoghatatlanságát, az idealizmus, mely tagadja az Ő transzcendens mivoltát, valamint az egzisztencializmus, mely tagadja a racionalitást az Ő velünk fennálló kapcsolataiban. Mikor ezek a nem biblikus és bibliaellenes elvek beszivárognak az emberke teológiájába már az előfeltevések szintjén, amint azt manapság gyakorta látjuk, a Szentírás megbízható magyarázata lehetetlenné válik.

E. Továbbadás és fordítás

Miután Isten sehol nem ígérte a Szentírás hibátlan továbbadását, szükséges kijelenteni, hogy csakis az eredeti dokumentumok kéziratos szövege volt ihletett, ezért szükséges a szövegkritika, mint eszköz fenntartása is, amivel felfedezhető, ha bármiféle csúszás kerül be a szövegbe az átadás során. Ennek a tudománynak azonban az a verdiktje, hogy az eredeti héber és görög szöveg bámulatosan fennmaradt, így teljes joggal mondhatjuk együtt a Westminsteri Hitvallással, hogy Isten egyedi gondviselése ebben a dologban, valamint a Szentírás tekintélye semmi módon nem került veszélybe a miatt a tény miatt, hogy a másolatok, melyekkel rendelkezünk, nem teljesen hibamentesek.

Hasonlóképpen egyetlen fordítás sem tökéletes, és nem is lehet az, sőt valamennyi fordítás egy további lépés a kézirattól való eltávolodásban. A nyelvi tudományok verdiktje azonban mégis az, hogy legalábbis az angol anyanyelvű keresztyének kiválóan ki vannak szolgálva ebben a vonatkozásban egy sor kiváló fordítással, így nincs okuk vonakodni arra következtetni, hogy Isten igazi Ígéje elérhető a számukra. Valóban, tekintettel a Szentírásban fellelhető gyakori ismétlésekre a fő témáinak vonatkozásában, valamint a Szentlélek állandó bizonyságtételeire az Ígéről és az Ígén keresztül a Szentírás egyetlen komoly fordítása sem fogja oly mértékben megsemmisíteni a jelentését, ami alkalmatlanná tenné arra, hogy bölccsé tegye az olvasóját az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hiten keresztül (2Tim3:15).

F. Tévedhetetlenség és hibátlanság

A Szentírás tekintélyének, mint a totális igazságát magában foglalónak a kijelentése során tudatosan állunk Krisztus és az apostolai oldalán az egész Bibliával és az egyháztörténelem az első napoktól kezdve mostanáig tartó fő vonalával egyetemben. Aggódunk amiatt a nemtörődöm, hanyag és látszólag meggondolatlan mód miatt, amivel ebbe az oly messze ható fontosságú dologba vetett hitet manapság oly sokan feladták.

Tudatában vagyunk annak is, hogy hatalmas és súlyos zűrzavar lesz a következménye a Biblia totális igazsága fenntartása feladásának, aminek a tekintélyét valaki megvallottan elismeri. Egy efféle lépés eredménye az lesz, hogy a Biblia elveszíti a tekintélyét, s ehelyett egy a szövegében az illető kritikai gondolkodásának megfelelően leredukált Biblia lesz tekintélyes, amit elvileg bármikor tovább lehet redukálni, ha egyszer ez a folyamat megkezdődött. Ez azt jelenti, hogy alapjában véve a független gondolkodásnak lesz tekintélye a Szentírás tanításával szemben. Ha ezt valaki nem látja, de pillanatnyilag az alapvető evangéliumi tanításokat még vallja, a Szentírás teljes igazságát így tagadó személyek hangoztathatják az evangéliumi azonosságot, miközben módszertanilag már eltávolodtak a tudás evangéliumi alapelvétől az instabil szubjektivizmus irányába, ahonnan majd nehéznek találják, hogy ne távolodjanak tovább.

Állítjuk, hogy amit a Szentírás mond, azt Isten mondja. Övé legyen a dicsőség. Ámen és ámen.